

7. Кодекс України про адміністративні правопорушення. *Відомості Верховної Ради УРСР*. 1984. Дод. до № 51. Ст. 1122.
8. Собовий О.М. Правовий статус судді в адміністративно-деліктному провадженні : дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. К., 2010. 220 с.
9. Алфьоров С.М. Адміністративне право. Загальна частина: навчальний посібник / С.М. Алфьоров, С.В. Ващенко, М.М. Долгополова, А.П. Купін. К. : Центр учбової літератури, 2011. 216 с.

REFERENCES:

1. Kaliuta, A.B. (2007). *Administrative and jurisdictional activities of the customs authorities of Ukraine*. Candidate's thesis. Kherson [in Ukrainian].
2. Kolomoiets, T.O. (2011). *Administrative law of Ukraine. Academic course: textbook*. Kyiv: Yurinkom Inter [in Ukrainian].
3. Bytiak, Yu.P., & Harashchuk, V.M., & Diachenko O.V. (2007). *Administrative law of Ukraine: textbook*. Kyiv: Yurinkom Inter [in Ukrainian].
4. Kolpakov, V.K. (2008). *Administrative liability (administrative tort law): textbook. manual*. Kyiv: Yurinkom Inter [in Ukrainian].
5. Salyshcheva, N.H. (1964). *Administrative process in the USSR*. Moskva: Yuryd. Iyt-ra [in Ukrainian].
6. Koroied, S.O. (2009). *Judicial consideration of cases of administrative offenses*. Candidate's thesis. Kyiv: NUVSU [in Ukrainian].
7. Code of Ukraine on Administrative Offenses. (1984). *Vidomosti Verkhovnoi Rady URSR*, 51, 1122 [in Ukrainian].
8. Sobovyi, O.M. (2010). *Legal status of a judge in administrative-tort proceedings*. Candidate's thesis. Kyiv [in Ukrainian].
9. Alforov, S.M. (2011). *Administrative law. General part: textbook*. Kyiv: Tsentri uchbovoi literatury [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції: 19.12.2019

УДК 342.92

Рева Владислав Володимирович,
аспірант Відкритого міжнародного
університету розвитку людини «Україна»
e-mail: revavlad@ukr.net
<https://orcid.org/0000-0002-5336-097X>

**ОСКАРЖЕННЯ РІШЕНЬ, ДІЙ АБО БЕЗДІЯЛЬНОСТІ МИТНИХ ОРГАНІВ, ЇХ
ПОСАДОВИХ ОСІБ ЧИ ІНШИХ ПРАЦІВНИКІВ В ПРОВАДЖЕННІ У СПРАВАХ
ПРО ПОРУШЕННЯ МИТНИХ ПРАВИЛ**

На підставі дослідження оскарження рішень, дій або бездіяльності митних органів, їх посадових осіб чи інших працівників в провадженні у справах про порушення митних правил доводиться, що провадження у справах про порушення митних правил є ніщо інше як різновид адміністративно-деліктного провадження. Дослідження спорів, що виникають в результаті адміністративно-юрисдикційної діяльності митних органів та чинного митного законодавства, свідчить про те, що предметом оскарження виступають різноманітні рішення, дії та бездіяльність посадових осіб митних органів у провадженні у справах про порушення митних правил. З врахуванням предмета оскарження можна виділити два види оскарження в такому провадженні, це: оскарження постанов по справі про порушення митних правил; оскарження інших рішень, дій або бездіяльності посадових осіб та інших працівників митних органів в адміністративно-деліктному провадженні. Визначено, що відмова в оскарженні тих чи інших проведених процесуальних дій посадовими особами митних органів може ґрунтуватися на відсутності прямої вказівки у статті, що визначає процедуру проведення відповідної процесуальної дії. Стверджується, що вирішення питання по суті скарги може відбутися вже після розгляду справи і винесення рішення по ній, в результаті чого виникає логічне запитання щодо доцільності процедури оскарження, а також, прийняття рішення за скаргою у разі якщо особа буде визнана невинною у вчиненні порушення митних правил. Зазначається, що оскарження в провадженні у справах про порушення митних правил, а саме: оскарження постанов, винесених посадовими особами митних органів є більш унормованим та має низку притаманних йому особливостей та певних суперечностей. Визначено, що оскарженню підлягають виключно рішення, що приймаються за результатами розгляду справи. Це підтверджується також і частиною третьою вказаної статті, яка визначає види рішень, що можуть бути прийняті за результатами оскарження. Зазначається, що не дивлячись на те, що учасниками митних правовідносин виступають як фізичні, так і юридичні особи, суб'єктами відповідальності є виключно фізичні особи для яких такі розміри штрафів є досить непомірними.

Випуск 7. Спецвипуск. 2019

Ключові слова: адміністративне оскарження, митні органи, адміністративна скарга, суб'єкт звернення, суб'єкт вирішення справи за скаргою.

Reva V. APPEALING DECISIONS, ACTIONS OR OMISSIONS OF CUSTOMS AUTHORITIES, THEIR OFFICIALS OR OTHER EMPLOYEES IN PROCEEDINGS ON CASES OF VIOLATION OF CUSTOMS RULES

Based on the investigation of appeals against decisions, actions or omissions of customs authorities, their officials or other employees in proceedings on violations of customs rules, it is proved that proceedings on cases of violation of customs rules are nothing but a kind of administrative tort proceedings. The study of disputes arising from the administrative and jurisdictional activities of customs authorities and current customs legislation shows that the subject of appeal are various decisions, actions and inaction of customs officials in proceedings on violations of customs rules. Taking into account the subject of the appeal, we can distinguish two types of appeal in the following proceedings, these are: appeal against rulings in the case of violation of customs rules; appeals against other decisions, actions or omissions of officials and other employees of customs authorities in administrative-tort proceedings. It is determined that the refusal to appeal against certain procedural actions by customs officials may be based on the absence of a direct indication in the article defining the procedure for carrying out the relevant procedural action. It is argued that the decision on the merits of the complaint may take place after consideration of the case and a decision on it, resulting in a logical question about the appropriateness of the appeal procedure, as well as deciding on the complaint if the person is found not guilty of violating customs rules. It is noted that the appeal in proceedings in cases of violation of customs rules, namely: the appeal of decisions made by customs officials is more standardized and has a number of inherent features and certain contradictions. It is determined that only decisions made based on the results of the case are subject to appeal. This is also confirmed by the third part of this article, which defines the types of decisions that can be made as a result of the appeal. It is noted that despite the fact that the participants in customs relations are both individuals and legal entities, the subjects of liability are only individuals for whom such fines are quite excessive.

Keywords: administrative appeal, customs authorities, administrative complaint, subject of appeal, subject of resolving the case on the complaint.

Постановка проблеми. Питання відповідальності за порушення митних правил як і в будь-якій сфері, де виникають питання державного контролю за діяльністю суб'єктів господарювання, у сфері митних правовідносин залишається одним з найбільш актуальних і суперечливих питань. Така ситуація пояснюється тим, що на відміну від інших адміністративних правопорушень, що виступають фактичною підставою притягнення особи до адміністративної відповідальності, - матеріальні та процесуальні аспекти яких викладено в Кодексі України про адміністративні правопорушення, - щодо порушень митних правил діють спеціальні норми, викладені не лише в різних розділах МК України, а й в різних нормативно-правових актах. Крім того, штрафи як адміністративні стягнення, що застосовуються в будь-якому іншому адміністративно-деліктному провадженні, мають фіксовані межі, виражені у твердій сумі, а їх розмір, в переважній більшості випадків, є незначним. А штрафи за порушення митних правил можуть сягати досить значних розмірів. Так, найменший розмір штрафу за порушення митних правил складає одну тисячу неоподаткованого мінімуму доходів громадян (17 тисяч гривень), за окремі правопорушення – 5 та 10 тисяч неоподаткованого мінімуму доходів громадян, а, за ряд деяких правопорушень розмір штрафу визначається у відсотковому еквіваленті до вартості товарів, що переміщуються через митний кордон України. Наприклад, санкція статті 483 МКУ «Переміщення або дії, спрямовані на переміщення товарів через митний кордон України з приховуванням від митного контролю» передбачає конфіскацію відповідних товарів та накладення штрафу у розмірі 100 % від вартості цих товарів, а у разі повторного вчинення вказаного протиправного діяння – 200%. Стаття 459 МКУ визначає, що суб'єктами відповідальності за порушення митних правил можуть бути громадяни, які на момент вчинення такого правопорушення досягли 16-річного віку, а при вчиненні порушень митних правил підприємствами - посадові особи цих підприємств. Більш того, у зазначеній нами статті, її назва не в повній мірі відповідає її диспозиції, яка є значно ширшою і охоплює, у тому числі, подання митниці документів, що містять неправдиві відомості щодо товарів, котрі переміщуються через митний кордон України, неправдиві відомості, необхідні для визначення коду товару згідно з УКТ ЗЕД та його митної вартості, в результаті чого, відповідальність може загрожувати представникам будь-яких декларантів або митних брокерів, що надали митним органам недостовірні відомості, якщо останні вважають ці відомості важливими для цілей митного контролю (незалежно від того, чи це було зроблено умисно, внаслідок недбалості, помилки тощо).

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Окремі питання адміністративного оскарження рішень, дій або бездіяльності посадових осіб митних органів були предметом дослідження І.О. Грибок, О.В. Цельєва, М.В. Лошицького, В.К. Колпакова, О.В. Кузьменко, Д.В. Приймаченко, В.В. Середи та інших.

Метою статті є необхідність розгляду особливостей оскарження рішень, дій або бездіяльності митних органів, їх посадових осіб чи інших працівників в провадженні у справах про порушення митних правил.

Виклад основного матеріалу дослідження. Частина 1 статті 544 Митного кодексу України визначає, що призначенням митних органів є створення сприятливих умов для розвитку зовнішньоекономічної діяльності, забезпечення безпеки суспільства, захист митних інтересів України [1]. Здійснюючи державну митну справу, митні органи виконують ряд завдань, одним з яких є запобігання та протидія контрабанді та боротьба з

порушеннями митних правил. Одним з основних напрямлень такої діяльності є притягнення фізичних та юридичних осіб до відповідальності за вчинення протиправних діянь у сфері митної справи. Відповідно до статті 458 МК України, під порушенням митних правил слід розуміти саме адміністративне правопорушення, яке являє собою протиправні, винні (умисні або з необережності) дії чи бездіяльність, що посягають на встановлений Митним кодексом та іншими актами законодавства України порядок переміщення товарів, транспортних засобів комерційного призначення через митний кордон України, пред'явлення їх митним органам для проведення митного контролю та митного оформлення, а також здійснення операцій з товарами, що перебувають під митним контролем і за які митним законодавством передбачена адміністративна відповідальність, за виключенням випадків, коли такі правопорушення не тягнуть за собою кримінальну відповідальність. Згідно статті 461 МКУ, за порушення митних правил на особу можуть бути накладені такі адміністративні стягнення як попередження; штраф та конфіскація товарів (транспортних засобів комерційного призначення - безпосередніх предметів порушення митних правил. Крім того, стаття 487 визначає, що провадження у справах про порушення митних правил здійснюється відповідно до положень Митного кодексу України, а в частині, що не регулюється ним, - відповідно до Кодексу України про адміністративні правопорушення [1]. А тому, можна зробити висновок, що провадження у справах про порушення митних правил є ніщо інше як різновид адміністративно-деліктного провадження, яке, в силу певної специфіки діяльності митних органів має свої особливості: здійснення провадження лише з певної специфічної категорії справ про порушення митних правил; адміністративно-юрисдикційні повноваження митних органів прямо впливає з їх діяльності, пов'язаної з функціями митного контролю та митного оформлення; - митниці виступають не лише як основний адміністративно-юрисдикційний орган у справах про порушення митних правил, а й сприяють забезпеченню розгляду таких справ судами [2].

Якщо розглядати рішення, котрі загалом приймаються митними органами, їх посадовими особами у провадженні у справах про порушення митних правил (а не лише як підсумковий документ), то до них відносяться не лише протокол про вчинення адміністративного правопорушення та постанова по справі, а й інші рішення, які мають вплив на хід та вирішення справи. В цілому, зазначені рішення, спрямовані на виконання завдань провадження у справах про порушення митних правил до яких законодавець відносить; своєчасне, всебічне, повне та об'єктивне з'ясування обставин кожної справи; вирішення її з дотриманням вимог закону; забезпечення виконання винесеної постанови, а також виявлення причин та умов, що сприяють вчиненню порушень митних правил, та запобігання таким правопорушенням [1]. Аналіз положень Митного кодексу України, дозволяє визначити, що до таких рішень можна віднести рішення:

1) пов'язані із забезпеченням провадження про порушення митних правил, які приймаються виключно на стадії адміністративного розслідування;

2) пов'язані із встановленням правового статусу учасників провадження та залученням окремих його учасників до участі у справі;

3) пов'язані із забезпеченням належного розгляду справи (перевірка матеріалів справи стосовно правильності та законності складання, призначених для розгляду, встановлення компетенції суб'єкта публічної адміністрації щодо можливості вирішення справи, задоволення або відмова в задоволенні клопотань учасників провадження про порушення митних правил тощо);

4) пов'язані із прийняттям рішення по справі: встановлення факту вчинення адміністративного проступку, пов'язаного із порушенням митних правил; встановлення провини особи у вчиненні протиправного діяння; чи підлягає дана особа адміністративній відповідальності, чи є вона суб'єктом даного правопорушення; встановлення обставин, що пом'якшують чи обтяжують відповідальність особи і т.д.;

5) пов'язані із процедурою перегляду постанови по справі про порушення митних правил;

6) рішення, які забезпечують виконання постанови по справі.

Провадження в справах про адміністративні правопорушення здійснюється на основі суворого додержання законності» [3]. Крім того, адміністративно-делікте законодавство чітко встановлює, що суб'єкти публічної адміністрації, наділені правом застосування заходів адміністративного впливу мають право їх застосовувати виключно в межах своєї компетенції та у точній відповідності з законом. Додержання встановленого правила досягається шляхом здійснення систематичного контролю з боку вищестоящих органів і посадових осіб, правом оскарження, а також прокурорським наглядом в межах реалізації повноважень щодо нагляду за додержанням законів при застосуванні заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян. Як зазначає В.К. Колпаков, така можливість з одного боку виступає юридичною гарантією забезпечення та дотримання прав і законних інтересів осіб, які беруть участь в адміністративно-деліктному провадженні, з іншого, дисциплінує тих, кому доручено застосовувати адміністративні стягнення [4, с.423].

Дослідження спорів, що виникають в результаті адміністративно-юрисдикційної діяльності митних органів та чинного митного законодавства, свідчить про те, що предметом оскарження виступають різноманітні рішення, дії та бездіяльність посадових осіб митних органів у провадженні у справах про порушення митних правил. З врахуванням предмета оскарження можна виділити два види оскарження в такому провадженні, це:

1) оскарження постанов по справі про порушення митних правил;

2) оскарження інших рішень, дій або бездіяльності посадових осіб та інших працівників митних органів в адміністративно-деліктному провадженні.

Крім того, відповідно до суб'єктного складу осіб, наділених повноваженнями щодо прийняття рішень за скаргами, також можна виділити два види оскаржень: це оскарження рішень, дій або бездіяльності посадових осіб митних органів, які вчиняються ними в межах реалізації норм інституту адміністративної відповідальності в адміністративному (позасудовому) порядку та їх оскарження в судовому порядку. Кожен з окреслених напрямів оскарження має властиву лише йому специфіку. Аналіз положень митного законодавства України, дозволяє дійти висновку, що серед усіх визначених видів та способів оскарження рішень дій або бездіяльності митних органів в провадженні у справах про порушення митних правил найбільше запитань викликає саме процедура адміністративного оскарження, оскільки норми, які визначають порядок та процедуру оскарження, по-перше, знаходяться у різних главах Митного кодексу України, що створює, як мінімум, незручності у користування. Ряд положень Митного кодексу мають суперечливий характер або ж взагалі не визначають вирішення певних процедурних питань. Відповідно до глави 69, розділу XIX Митного кодексу України, уповноважені особи митних органів у провадженні в справах про порушення митних правил мають право:

- 1) складати протоколи про порушення митних правил;
- 2) опитувати осіб, які притягуються до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, свідків, інших осіб;
- 3) вилучати документи, необхідні для розгляду справи, у тому числі матеріали фото- і кінозйомки, звуко- і відеозапису, інформаційних баз та банків даних, а також інші носії інформації;
- 4) тимчасово вилучати товари, транспортні засоби і документи;
- 5) проводити митні обстеження;
- 6) пред'являти товари, транспортні засоби, документи для впізнання;
- 7) призначати експертизу;
- 8) одержувати проби та зразки для проведення експертизи;
- 9) виносити постанови у справах про порушення митних правил [1].

Кожна процедура виконання вказаних процесуальних дій, визначена в окремих статтях МКУ, при цьому, жодна з них, окрім, зазначених в п.4 та п.9, не містить положень щодо можливості їх оскарження, що, на наш погляд, в процесі практичного застосування даних норм може призводити до необґрунтованої відмови посадовими особами митних органів в оскарженні тієї чи іншої процесуальної дії. В принципі, всі рішення, дії або бездіяльність митних органів, можна оскаржити відповідно до статті 24, глави 4, розділу I МКУ, яка закріплює право на оскарження кожної особи, яка вважає, що такою діяльністю митних органів порушено її права та законні інтереси, де в частині 3 зазначено, що «правила цієї глави застосовуються у всіх випадках оскарження рішень, дій або бездіяльності митних органів, їх посадових осіб та інших працівників, крім оскарження постанов по справах про порушення митних правил та випадків, коли законом встановлено інший порядок оскарження зазначених рішень, дій чи бездіяльності» [1]. В той же час, відмова в оскарженні тих чи інших проведених процесуальних дій посадовими особами митних органів може ґрунтуватися на відсутності прямої вказівки у статті, що визначає процедуру проведення відповідної процесуальної дії. Хоча, визначені у зазначеній главі митного законодавства правила оскарження мають вагоме юридичне значення з точки зору захисту прав і законних інтересів суб'єктів митних правовідносин в адміністративно-деліктному провадженні, так як, відповідно до частини 7, статті 25 «виконання оскаржуваного рішення може бути зупинено повністю чи в певній частині посадовою особою або органом, що розглядає скаргу». Наступне запитання, яке виникає, це оскарження тимчасового вилучення товарів, транспортних засобів і документів. Відповідно до частини 1, статті 511 МКУ, товари - безпосередні предмети порушення митних правил та відповідні документи, необхідні як докази у справі про порушення митних правил, можуть тимчасово вилучатися. Відповідно до частини 1, статті 512 МКУ, тимчасове вилучення товарів, транспортних засобів та документів, може бути оскаржено в порядку, встановленому главою 4 МКУ та іншими законами України. В даному аспекті виникає одразу декілька запитань. По-перше, відповідно до ч.2, ст.512 МК України «подання скарги на рішення про застосування тимчасового вилучення товарів, транспортних засобів та документів не зупиняє дію такого рішення». Тобто, зазначена норма повністю суперечить ч.7, ст.25 МКУ, викладеній вище. Крім того, проведення даної процесуальної дії, відповідно до положень глави 4, може бути оскаржено згідно із Законом України «Про звернення громадян», згідно з яким термін розгляду скарги може становити від 15 до 30 днів, але не більше 45 днів. В той же час, законодавець визначає, справа про порушення митних правил розглядається у п'ятнадцятиденний строк з дня отримання посадовою особою митного органу або судом (суддею) матеріалів, необхідних для вирішення справи [1]. Тобто, виходячи з даних положень, можна стверджувати що вирішення питання по суті скарги може відбутися вже після розгляду справи і винесення рішення по ній, в результаті чого виникає логічне запитання щодо доцільності процедури оскарження, а також, прийняття рішення за скаргою у разі якщо особа буде визнана невинною у вчиненні порушення митних правил. Це ж саме запитання виникає і у випадку вчинення порушення митних правил за яке не передбачено конфіскацію зазначених товарів, але які були вилучені як докази у відповідній справі. Дане питання є актуальним і з позиції змісту статей 519-520 МКУ, згідно з якими витрати у справі про порушення митних правил відшкодовуються особою, щодо якої винесено постанову про накладення адміністративного стягнення. Вказані витрати складаються з видатків на інвентаризацію, зберігання, перевезення (пересилання) товарів, транспортних засобів, а також з інших понесених митними органами витрат на провадження або розгляд справи. Тому, виникає цілком логічне запитання, який термін зберігання, вилучених

товарів необхідно брати за основу визначення витрат по справі про порушення митних правил, якщо рішення по справі прийняте, а за результатами розгляду скарги – ні.

Крім того, будь-які рішення, дії чи бездіяльність посадових осіб митних органів у провадженні в справах про порушення митних правил, відповідно до статті 286 КАСУ, може бути оскаржено до місцевого загального суду як адміністративного протягом 10-днів з дня прийняття такого рішення, в результаті чого процедура оскарження в судовому порядку може відбутися швидше ніж в адміністративному, що призводить до знецінення останнього як одного із способів захисту прав та інтересів особи. При цьому ми хотіли б звернути увагу на деяку невідповідність частин 1 та 2 вказаної статті. Так, відповідно до змісту частини 1, в судовому порядку можуть бути оскаржені будь-які рішення, дії або бездіяльність суб'єкта владних повноважень у справах про притягнення до адміністративної відповідальності, не залежно на якій стадії адміністративно-деліктного провадження вони вчинялись. Тобто, це і оскарження рішень про вчинення процесуальних дій, про застосування адміністративного затримання, про накладення адміністративного стягнення тощо. Водночас, частина друга визначає, що позовну заяву щодо оскарження рішень суб'єктів владних повноважень у справах про притягнення до адміністративної відповідальності може бути подано протягом десяти днів з дня ухвалення відповідного рішення (постанови), а щодо рішень (постанов) по справі про адміністративні правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, у тому числі зафіксовані в автоматичному режимі, - протягом десяти днів з дня вручення такого рішення (постанови) [5].

Щодо іншого виду оскарження в провадженні у справах про порушення митних правил, а саме оскарження постанов, винесених посадовими особами митних органів, то слід зазначити, що дане провадження є більш унормотивованим та має низку притаманних йому особливостей та певних суперечностей. Відповідно до статті 529 Митного кодексу України постанова митниці у справі про порушення митних правил може бути оскаржена до Державної митної служби України як центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, або ж до місцевого загального суду як адміністративного. В свою чергу, постанова Держмитслужби у справі про порушення митних правил, а також її постанова по скарзі на постанову митниці у такій справі можуть бути оскаржені до адміністративного суду в порядку КАСУ [1]. При цьому, законодавець не вказує протягом якого строку може бути подана така скарга, зазначаючи, що вона подається в строки відповідно до положень Кодексу України про адміністративні правопорушення. Згідно із статтею 289 скаргу на постанову по справі про адміністративне правопорушення може бути подано протягом десяти днів з дня винесення постанови [3]. Крім того, частина 3 ст. 288 КУпАП визначає процедуру подання скарги - до органу (посадової особи), який її виніс, котрий визначає підвідомчість скарги і в триденний термін направляє її з усіма матеріалами справи органу (посадовій особі), правомочному її розглядати. МКУ ж не визначає процедуру подання скарги, і не містить посилань на інший нормативно-правовий акт щодо її вчинення. Однак, а підставі ч.4, ст.529 МКУ України, де зазначається, що у разі пропуску строку подання скарги з поважних причин він за заявою особи, яка подає скаргу (адміністративний позов), може бути поновлений відповідно митницею або Держмитслужбою або судом. Тому можна зробити висновок, що у разі адміністративного оскарження постанови по справі про порушення митних правил, скарга подається через митний орган (посадову особу), який її виніс. З даного приводу в юридичній літературі була висловлена думка, що оскільки скарга подається через орган (посадову особу), який виніс постанову по справі, то доцільно було б законодавчо закріпити право цього органу або посадової особи самостійно переглянути прийняте рішення і з відповідними поясненнями направити скаргу та матеріали справи органу (посадовій особі), правомочному відповідно до цієї статті її розглядати. Останній, у разі визнання скарги суб'єктами першої інстанції, міг б ще на стадії підготовки справи до розгляду винести рішення про скасування або зміну постанови, що повністю відповідає таким принципам адміністративного процесу як оперативність та економічність, суттєво зменшить строки перегляду справ про адміністративні проступки. Дана позиція є досить дискусійною, оскільки, по-перше, важко погодитись з тим, що орган (посадова особа), який прийняв рішення по справі через декілька днів змінить свою позицію в ній. По-друге, якщо такий суб'єкт владних повноважень самостійно переглядатиме рішення по справі, то за результатами перегляду він також повинен винести відповідне рішення, а тому, виникає слушне запитання, яке рішення і на підставі чого повинен прийняти вищестоящий орган чи посадова особа. Ну, і нарешті, сумнівним є твердження, що запропонована процедура зменшить строки адміністративного оскарження.

Висновки. Таким чином, оскарження рішень, дій або бездіяльності митних органів, їх посадових осіб та інших працівників в провадженні у справах про порушення митних правил є однією з найважливіших складових єдиного механізму забезпечення та захисту прав і інтересів фізичних та юридичних осіб у митних правовідносинах. З метою ефективного функціонування даного правозахисного механізму провадження за скаргами на рішення, дії або бездіяльність митних органів потребує удосконалення шляхом нормативного урегулювання відповідних прогалин та колізій.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Митний кодекс України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4495-17>
2. Приймаченко Д.В. Докази у провадженні у справах про порушення митних правил : дис ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Київ, 2002. 198 с.
3. Кодекс України про адміністративні правопорушення. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>
4. Колпаков В. К. Адміністративно-деліктний правовий феномен. Національна академія внутрішніх

справ. К.: Юрінком Інтер, 2004. 528 с.

5. Кодекс адміністративного судочинства України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15>

REFERENCES:

1. Customs Code of Ukraine. (2012, March 13). Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4495-17> [in Ukrainian].
2. Pryimachenko, D.V. (2002). Evidence in proceedings on violations of customs regulations. Candidate's thesis. Kyiv: Akademiia derzhavnoi mytnoi sluzhby Ukrainy [in Ukrainian].
3. Code of Ukraine on Administrative Offenses. (1984. December 07). Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10> [in Ukrainian].
4. Kolpakov, V. K. (2004). *Administrative-tort legal phenomenon. National Academy of Internal Affairs*. Kyiv: Yurinkom Inter [in Ukrainian].
5. Code of Administrative Procedure of Ukraine. (2005, July 06). Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15> [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції: 14.12.2019

УДК 354.51

Романовська Оксана Іванівна,
аспірант Відкритого міжнародного університету
розвитку людини «Україна»
e-mail: romanovskaoxi@ukr.net
<https://orcid.org/0000-0001-6314-2362>

**ПРИРОДА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ
ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ**

У статті проведено дослідження актуальних та дискусійних проблем сутності природи забезпечення діяльності органів державної виконавчої служби досліджує досить актуальні та дискусійні питання, що стосуються сутності адміністративно-правового забезпечення діяльності державної виконавчої служби України та формулює її основні особливості, які визначають постійну професійну діяльність суб'єктів державного управління; використання адміністративних засобів та методів; метою є створення належних умов для ефективного здійснення, захисту, захисту та відновлення прав і свобод громадян. З цією метою доведено, що діяльність суб'єктів державного управління їх посадових та службових осіб, громадських об'єднань, які за допомогою відповідних гарантій повинні створити належні умови для здійснення прав і свобод громадян, запобігати та перешкоджати їх порушення та відновлення їх у разі необхідності (для притягнення до відповідальності порушників). Визначення автора "безпека" формулюється з точки зору адміністративно-правової доктрини як діяльності суб'єктів державного управління, яка за допомогою відповідних гарантій повинна створити належні умови для здійснення прав і свобод громадян. Відповідно до тлумачення, доречно зазначити, що надані державою гарантії є статистичною складовою поняття "безпека", а належна діяльність суб'єктів державного управління є динамічною складовою явища "безпека". Під "правовим супроводом" слід розуміти діяльність суб'єктів державного управління їх посадових та службових осіб, громадських об'єднань, які за допомогою відповідних гарантій повинні створювати належні умови для здійснення прав і свобод громадян, запобігати та не допускати їх порушення та при необхідності їх відновлення (для притягнення до відповідальності порушників). Виправдана також категорія "адміністративно-правове забезпечення" - це безперервна професійна діяльність суб'єктів державного управління, яка здійснюється адміністративно-правовими засобами та методами, спрямованими на створення належних умов для ефективного здійснення, захист, захист та відновлення прав і свобод громадян.

Ключові слова: забезпечення, діяльність, органи державної виконавчої служби, суб'єкти, публічна адміністрація.

Romanovska O. THE NATURE OF ENSURING THE ACTIVITIES OF STATE EXECUTIVE SERVICE BODIES

In the given article the research of actual and debatable problems of the essence of the nature of providing activity of bodies of the state executive service investigates rather actual and debatable questions concerning essence of administrative and legal maintenance of activity of the state executive service of Ukraine. public administration; use of administrative means and methods; the aim is to create appropriate conditions for the effective exercise, protection, defense and restoration of the rights and freedoms of citizens. To this end, it is proved that the activities of public administration entities, their officials, public associations, which with the help of appropriate guarantees should create appropriate conditions for the exercise of rights and freedoms of citizens, prevent and prevent their violation and restore